

Nekad neatstāj Viņu

Elders Nīls L. Andersens
no Divpadsmit apustuļu kворuma

Ja jūs izvēlēsit neapvainoties vai nekaunēties, jūs sajūtīsiet Viņa mīlestību un atzinību. Jūs zināsiet, ka kļūstat līdzīgāki Viņam.

Mani mīļotie brāļi un māsas visā pasaulē, es paužu savu lielo apbrīnu par ticību un drosmi, ko es redzu jūsu dzīvē. Mēs dzīvojam ļoti ievērojamā laikā — taču arī izaicinošā.

Tas Kungs mūs brīdina par gaidāmajām briesmām

Tas Kungs nav mūs atstājis vienus mūsu meklējumos atgriezties pie Viņa. Ieklausieties šajos brīdinājuma vārdos, kas izteikti par gaidāmajām briesmām: „Pielūkojiet, esiet modrīgi.”¹ „Sargieties, lai jūs netiktu pievilti.”² „Jums jābūt uzmanīgiem un piesardzīgiem.”³ „Sargāties, ka ... nezaudējat savu stipro pamatu.”⁴

Neviens no mums nav pasargāts no pasaules ietekmēm. Tā Kunga padoms mūs uztur modrus.

Jūs atcerēsities Jēzus pieredzi Kapernaumā, kad mācekļi, kuri bija sekojuši Glābējam, nespēja pieņemt, ka Viņš ir Dieva Dēls. Rakstos teikts: „No šī brīža daudzi Viņa mācekļi ... vairs nestaigāja Viņam līdzī.”⁵

Tad Jēzus pagriezās pret Divpadsmitiem un jautāja: „Vai arī jūs gribat aiziet?”⁶

Vai jūs gribat aiziet?

Savā prātā es esmu atbildējis uz šo jautājumu daudzas reizes: „Nekādā gadījumā! Ne es! Es nekad Viņu neatstāšu! Es vienmēr būšu šeit!” Es zinu, ka jūs esat atbildējuši tāpat.

Taču jautājums: „Vai jūs gribat aiziet?” liek mums aizdomāties par mūsu pašu ievainojamību. Dzīve nav garīgs pikniks. Apustuļu vārdi no citas situācijas klusi nāk man prātā: „Taču ne es, Kungs?”⁷

Mēs ieejam kristīšanās ūdeņos ar prieku un gaidām. Glābējs māj: „[Nāciet] pie Manis”⁸, un mēs atsaucamies, pieņemot Viņa Vārdu. Neviens no mums nevēlas, lai šis ceļojums būtu īss garīguma flirts vai pat ievērojama, taču pabeigta dzīves nodaļa. Mācekļa ceļš nav domāts sirdī garīgi vārgajiem. Jēzus teica: „Tev būs Dievu, savu Kungu, mīlēt no visas sirds un no visas dvēseles, un no visa sava prāta.”⁹ „Kas Man grib nākt pakaļ, tas lai aizliedz pats sevi, lai ņem savu krustu un lai staigā Man pakaļ.”¹⁰

Sekojojot Glābējam, katrā ziņā būs izaicinājumi mūsu ceļā. Rīkojoties ticībā, šīs attīrošās pieredzes padziļina pievēršanos Glābējam. Rīkojoties pasaulīgi, šīs pašas pieredzes aptumšo mūsu skatienu un vājina mūsu apņemšanos. Daži, kurus mēs mīlam un apbrīnojam, paslīd no šaurās jo šaurās takas un vairs neiet Viņam līdzi.

Kā lai mēs paliekam uzticīgi?

Kā lai mēs paliekam uzticīgi Glābējam, Viņa evaņģēlijam un Viņa priesterības priekšrakstiem? Kā lai mēs attīstām ticību un spēku, lai Viņu nekad neatstātu?

Jēzus teica: „Ja jūs neatgriežaties un netopat kā bērni, tad jūs nenāksit Debesu valstībā.”¹¹ Mums nepieciešama ticīga bērna sirds.

Caur Viņa Izpiršanas spēku mums ir jāklūst „kā [bērnā — pakļāvīgam, lēnprātīgam, pazemīgam, pacietīgam, pilnam] mīlestības, vēlēdamies pakļauties visam, ko Tas Kungs uzskatīs par vajadzīgu uzlikt [mums], patiesi kā bērns pakļaujas savam tēvam.”¹² Tā ir tā varenā pārmaiņa sirdī.¹³

Mēs drīz saprotam, kāpēc ir nepieciešama pārmaiņa sirdī. Divi vārdi signalizē par gaidāmajām briesmām — šie vārdi ir „aizvainots” un „nokaunējies”.

Izvēlieties — neapvainoties

Tiem, kuri uztraucās par Glābēja dievišķumu, Jēzus vaicāja: „Vai tas jums ir par piedauzību (aizvainojumu)?”¹⁴ Līdzībā par sējēju Jēzus brīdināja: „Viņš ir nepastāvīgs. Kad uziet bēdas vai vajāšanas vārda dēļ, tad viņš tūdaļ apgrēkojas (aizvainojas).”¹⁵

Aizvainojums nāk daudzos ietērpos un pastāvīgi atrod savu ceļu uz skatuves. Cilvēki, kuriem mēs uzticamies, mūs pieviļ. Mums ir neparedzētas grūtības. Mūsu dzīve neveidojas tieši tā, kā mēs gribējam. Mēs kļūdāmies, jūtamies necienīgi un raizējamies par to, vai mums ir piedots. Mēs šaubāmies par kādu mācības jautājumu. Mēs uzzinām, ka kaut kas, kas no Baznīcas kanceles tika pateikts pirms 150 gadiem, mūs uztrauc. Pret mūsu bērniem negodīgi izturas. Mūs ignorē vai par zemu novērtē. Tās var būt simts dažādas lietas, katra mums ļoti reāla šobrīd.¹⁶

Mūsu vājuma brīžos pretinieks tiecas nozagt mūsu garīgos apsolījumus. Ja mēs neesam uzmanīgi, mūsu ievainotais, nenobriedušais gars atkāpsies atpakaļ mūsu iepriekšējā aukstajā un tumšajā egoisma čaulā, atstājot aiz sevis silto un dziedinošo Glābēja gaismu.

Kad 1835. gadā Pārlijs P. Prets tika netaisni tiesāts, radot apkaunojumu un negodu viņam un viņa ģimenei, pravietis Džozefs Smits ieteica: „[Pārlij], ... samīn to zem savām kājām ... [un] Visuvarenais Dievs būs ar tevi.”¹⁷

Cits piemērs — 1830. gadā tika kristīts Frederiks G. Viljamss, izcils ārsts. Viņš nekavējoties veltīja Baznīcai savus talantus un labklājību. Viņš ziedoja īpašumu Kērtlandes Templim. Viņš kļuva par vadītāju Baznīcā. 1837. gadā, nonākot tā laika grūtībās, Frederiks G. Viljamss pieļāva nopietnas kļūdas. Tas Kungs paziņoja atklāsmē, ka „[viņa] pārkāpumu dēļ [viņa] agrākais stāvoklis [Baznīcas vadībā] ir noņemts no [viņa].”¹⁸

Brīnišķīga mācība, ko mēs iegūstam no Frederika G. Viljamsa ir, ka „lai kādas bija viņa personīgās vājības, viņam piemita rakstura spēks atjaunot savu uzticību Tam Kungam, pravietim un ... Baznīcai, kaut arī būtu ļoti viegli kļūt sarūgtinātam un atkrist.”¹⁹ 1840. gada pavasarī viņš stāvēja vispārējās konferences priekšā, pazemīgi lūdzot piedošanu par savu uzvešanos pagātnē un paužot savu apņemšanos pildīt Dieva gribu nākotnē. Hairams Smits iepazīstināja ar viņa lietu, un viņam tika vaļširdīgi piedots. Viņš nomira, būdams uzticīgs Baznīcas loceklis.

Es nesen tikos ar Recife Brazīlijas Tempļa prezidentu, kuru sauc Frederiks G. Viljamss. Viņš pastāstīja, kā viņa vecvecvectēva rakstura spēkā pieņemtais lēmums svētījis viņa ģimeni un simtiem viņa pēcnācēju.

Izvēlieties nekaunēties

„Aizvainotam” ir postošs pārinieks, ko sauc „nokaunējies”.

Mormona Grāmatā mēs mācāmies par Lehija vīziju par dzīvības koku. Vīzijā tiek stāstīts par tām cēlajām dvēselēm, kuras „virzījās uz priekšu caur tumsības miglu, turoties pie margas no dzelzs,” līdz tās „atnāca un nobaudīja koka augli”.²⁰

Nefijs raksturoja koku kā Dieva mīlestību,²¹ kas nesa augļus, kas „piepildīja ... dvēseli ar ļoti lielu prieku”.²²

Pēc augļa nobaudīšanas Lehija redzēja „lielu un plašu ēku ... tā bija pilna ar ļaudīm, gan veciem un jauniem, gan vīriem un sievietēm; un viņu apģērbs bija ļoti smalks; un viņi izsmēja un rādīja [nicinājumā]²³ ar pirkstiem uz tiem, kas bija ... nobaudījuši augli”.²³ Eņģelis paskaidroja, ka izsmiešana, ņirgāšanās un nicinājuma rādīšana ar pirkstu attēloja pasaules lepnumu un gudrību.²⁴

Nefijs nepārprotami paziņoja: „Mēs viņiem nepievērsām uzmanību.”²⁵

Diemžēl bija citi, kuriem drosme pagaisa. Rakstos teikts: „Pēc tam, kad viņi bija nobaudījuši augli, viņi bija nokaunējušies no tiem, kas ņirgājās par viņiem; un viņi atkrita uz aizliegtajām takām un pazuda.”²⁶

Mēs kā Kristus mācekļi stāvam savrup no pasaules. Var būt reizes, kad mēs jūtamies neērti, ja nicinājuma pirksti izsmej un noraida to, kas mums ir svēts.²⁷ Prezidents Tomass S. Monsons brīdināja: „Ja vien jūsu liecības saknes nav stingri iedēstītas, jums būs grūti stāties pretī to izsmieklam, kuri apšaubā jūsu ticību.”²⁸ Nefijs teica: „Nepievērsiet viņiem uzmanību.”²⁹ Pāvils pamācīja: „Jo Dievs nav mums devis bailības garu ... nekaunies liecināt par mūsu Kungu.”³⁰ Mēs nekad Viņu neatstājam.

Pavadot prezidentu Dīteru F. Uhtdorfu ceļojumā uz Austrumeiropu pagājušogad, es apbrīnoju svēto ticību un drosmi. Viens priesterības vadītājs Ukrainā stāstīja mums par to, ka tika aicināts draudzes prezidijā 1994. gada pavasarī, tikai sešus mēnešus pēc savām kristībām. Tas prasīja padarīt savu ticību vispārzināmu un palīdzību Baznīcas reģistrēšanā Dņepropetrovskas pilsētā. Tas Ukrainā bija nenoteiktības laiks, un atklāta

ticības izrādīšana Kristum un atjaunotajam evaņģēlijam varētu nozīmēt sarežģījumus, ieskaitot iespēju zaudēt savu pilota darbu.

Priesterības vadītājs mums stāstīja: „Es lūdzu un lūdzu. Man bija liecība, un es biju noslēdzis derību. Es zināju, ko Tas Kungs vēlējās, lai es darītu.”³¹ Viņš ar savu sievu drosmīgi devās uz priekšu ticībā, nekaunoties no Jēzus Kristus evaņģēlija.

Kur daudz tiek dots, daudz tiks prasīts

Daži vaicā: „Vai man tik ļoti jāatšķiras no citiem?” „Vai es nevaru būt Kristus mācekļi, nedomājot tik daudz par savu uzvedību?” „Vai es nevaru mīlēt Kristu, neievērojot Šķīstības likumu?” „Vai es nevaru Viņu mīlēt un darīt svētdienās, ko vēlos?” Jēzus deva vienkāršu atbildi: „Ja jūs mīlat Mani, turiet Manas pavēles.”³²

Daži vaicā: „Vai nav daudz cilvēku citās ticībās, kuri mīl Kristu?” Protams, ka ir! Tomēr kā Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas locekļiem, kuriem ir liecība par Viņa realitāti ne tikai no Bībeles, bet arī no Mormona Grāmatas; zinot, ka Viņa priesterība ir atjaunota uz Zemes; kuri ir noslēguši svētas derības sekot Viņam un saņēmuši Svētā Gara dāvanu; kuri ir apdāvināti ar spēku Viņa svētajā templī un piedaloties Viņa lieliskās atgriešanās uz Zemes sagatavošanas darbos; — mēs nevaram salīdzināt to, kas mēs esam, ar tiem, kuri vēl nav saņēmuši šīs patiesības: „Jo no tā, kuram daudz tiek dots, daudz tiek prasīts.”³³

Tas Kungs ir teicis: „Tu pats vari izvēlēties.”³⁴

Es apsolu jums, ja jūs izvēlēsities neapvainoties vai nekaunēties, jūs sajūtīsiet Viņa mīlestību un atzinību. Jūs zināsiet, ka kļūstat līdzīgāki Viņam.³⁵

Vai mēs sapratīsim visu? Protams, ka nē. Mēs novietosim dažus jautājumus plauktā, lai tos saprastu vēlākā laikā.

Vai viss būs godīgi? Nebūs. Mēs pieņemsim dažas lietas, ko nevaram mainīt, un piedosim citiem, kad sāpēs.

Vai mēs reizēm jutīsimies atšķirti no apkārtējiem cilvēkiem? Katrā ziņā.

Vai mēs reizēm būsim pārsteigti, redzot dusmas, ko daži izjūt pret Tā Kunga Baznīcu, un redzot viņu centienus nozagt tos, kuri šaubās vai ir vāji?³⁶ Jā. Taču tas neapturēs Baznīcas izaugsmi vai likteni, ne arī traucēs mūsu, kā Tā Kunga, Jēzus Kristus, mācekļu, garīgajai izaugsmei.

Nekad neatstājiet Viņu

Es mīlu šīs Baznīcas dziesmas vārdus:

„Ja dvēsele tiecas pēc Jēzus arvien,

Es nevaru atļaut, lai ienaidis to sien.

Tā dvēsele elli var satricināt,

To nevaru atstāt, to nevaru atstāt,

To nevaru atstāt, tai stāvu Es klāt!”³⁷

Pilnība netiek sasniegta šajā dzīvē, taču mēs izrādām ticību Tam Kungam, Jēzum Kristum, un turam savas derības. Prezidents Monsons ir apsolījis: „Jūsu liecība, ja to pastāvīgi spēcīnāsit, turēs jūs drošībā.”³⁸ Mēs dzenam savas garīgās saknes dziļi, katru dienu baudot Kristus vārdus Rakstos. Mēs paļaujamies uz dzīvo praviešu vārdiem, kuri rāda mums ceļu. Mēs lūdzam un lūdzam, un ieklausāmies Svētā Gara klusajā balsī, kas vada mūs uz priekšu un pauž mieru mūsu dvēselēm. Lai kādas grūtības rodas, mēs nekad, nekad neatstājam Viņu.

Glābējs vaicāja Saviem apustuļiem: „Vai arī jūs gribat aiziet?”³⁹

Pēteris atbildēja: „Kungs, pie kā mēs iesim? Tev ir mūžīgās dzīvības vārdi,

... mēs esam ticējuši un atzinuši, ka Tu esi Dieva Svētais.”⁴⁰

Arī man ir šī liecība. To es liecinu Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

ATSAUCES

1. Marka 13:33
2. Mācība un Derības 46:8.
3. Mācība un Derības 42:76.
4. 2. Pētera 3:17.
5. Jāņa 6:66.
6. Jāņa 6:67.
7. Mateja 26:22.
8. 3. Nefijs 9:14.
9. Mateja 22:37.
10. Marka 8:34.
11. Mateja 18:3, skat. arī Marka 10:15, Lūkas 18:17, 3. Nefijs 9:22; 11:37–38.
12. Mosijas 3:19.
13. Skat. Alma 5:14.
14. Jāņa 6:61.
15. Mateja 13:21.
16. Skat. Deivids A. Bednārs, “And Nothing Shall Offend Them,” *Liahona*, 2006. g. nov., 89.–92. lpp.
17. Joseph Smith, *Autobiography of Parley P. Pratt*, red. Parley P. Pratt Jr. (1938), 118. lpp.
18. Skat. *History of the Church*, 3:46, zemteksta piezīme.
19. Frederick G. Williams, “Frederick Granger Williams of the First Presidency of the Church,” *BYU Studies*, 12. sēj., Nr. 3 (1972), 261. lpp.
20. 1. Nefija 8:24.
21. Skat. 1. Nefija 1:25.
22. 1. Nefija 8:12.
23. 1. Nefija 8:26–27; skat. arī 33. p.
24. Skat. 1. Nefija 11:35–36; 12:18–19.
25. 1. Nefija 8:33.
26. 1. Nefija 8:28, pievienots slīpraksts.

27. Prezidents Boids K. Pekers teica: „Lielākoties televīzijas [un interneta] dēļ, tā vietā, lai raudzītos uz plašo ēku, mēs patiesībā dzīvojam tās iekšpusē” (“Finding Ourselves in Lehi’s Dream,” *Liahona*, 2010. g. aug., 29).
28. Tajā pašā runā prezidents Tomass S. Monsons teica: „Lielā un plašā ēka, kas bija Lehija sapnī, simbolizē tos cilvēkus pasaulē, kuri zaimo Dieva vārdu un kuri izsmej tos, kuri to pieņem un kuri mīl Glābēju un dzīvo pēc baušļiem” (“May You Have Courage,” *Liahona*, 2009. g. maijs, 126).
29. Skat. 1. Nefija 8:33.
30. 2. Timotejam 1:7–8.
31. No personīgas sarunas ar Aleksandru Davidovu un viņa atstāstītās vēstures izraksta, kas pierakstīts 2010. g. 16. jūlijā, tulkojuma.
32. Jāņa 14:15.
33. Mācība un Derības 82:3.
34. Mozus gr. 3:17.
35. Skat. 1. Nefija 19:9.
36. Skat. 2. Nefija 28:20.
37. „Ak svētīgie, raugiet, cik ticības jums”, *Baznīcas dziesmas pieaugušiem un bērniem*, 6. lpp.
38. Thomas S. Monson, *Liahona*, 2009. g. maijs, 126.
39. Jāņa 6:67.
40. Jāņa 6:68–69.